

Vladimir Bartol- Alamut

1. poglavje

- pomlad 1092
- po poti iz Samarkanda in Buhare se je vlekla vojska proti Horasanu
- na eni izmed kamel je bila kletki podobna uta, v kateri je bila plaha deklica Halima. Odkupili so jo njenemu gospodarju, trgovcu Aliju. Bilo jo je strah in ni vedela, kakšna bo njena usoda. Ima velike, od solz zardele oči.

- peljali so jo v grad Alamut, v vrtove, kjer so bile same ženske (glej opis vrtov, str. 11)
- Halimina pokroviteljica je bila Mirjam, ki jo je peljala do Apame
- Mirjam je Halimo okopala (Halimo je bilo sram, ko jo je Mirjam slačila pred ostalimi deklicami), nahranila in dala spat
  - pomagale so ji tudi ostale deklice: Sara, Zajnab, Fatima
- Halima se pogovarja z deklicami in tu ji je prav vseč; pove jim da je iz Buhare in nekaj o sebi (glej življenje deklice Zajnab in Fatime str. 18)
- Sara in Zajnab sta bili Halimine tovarišice
- Halima je znala vesti, kuhati, šivati, nekoliko čitati, morala pa se bo naučiti še pesniti

- Deklice so se veliko učile- iz korana jih je učil črnc Adi. Plesati in pesniti jih je učil Asad (str.28). Plesale so zgoraj brez. Apama je zlobna in grda starka, ki je tudi poznala Seiduna in nekoč je bila njegova ljubica. Sedaj pa je grda in stara in težko ji je, ker ni več privlačna. Vedela je vse o umetnosti ljubezni in o tem poučevala deklice.

- Vse deklice so last Seiduna, kar pomeni Naš gospod. Seiduna je prvi za Alahom. To je Halimi povedala Sara, a je morala obljubiti, da tega ne bo nikomur povedala .
- Še nobena deklica ni videla Seiduna, razen Mirjam. Bila sta si dobra.

- Sara se zaljubi v Halimo in ko sta bili sami v sobi, je začela Halimo strastno poljubljati. Vendar Halimo so vse bolj zanimala skrivnosti, kdo je Seiduna...
- Sara je ljubosumna , saj meni, da se je Halima zaljubila v Mirjam.

2. poglavje

- opisuje pot Ibn Tahirja (Avani ali vnuk Tahirja) na Alamut
- na poti ga obkolijo jezdec, pripadniki Alija, ki so ga pospremili do gradu
- tam vnuk Tahirjev vidi, kako so bičali na zid privezanega črnca, ker je pil vino, čeprav ga je Seiduna prepovedal. Tu se vidi velika moč Seiduna. On lahko dovoli in prepove kar hoče - izmailci so ga dolžni ubogati.

- V gradu ga sprejme veliki mož, Minučehar. Avani mu pove, da je prišel po službo-v vojsko (da postane fedai), da bi maščeval umor svojega deda. Ta je bil poslan med prostake, ker je nespodobno govoril o ženskah.
- Minučehar ga pošlje k daiju Abu Soraku. Ta je bil vesel, da ga vidi, ko izve, da je Avani vnuk Tahirja. Sulejmanu naroči, naj ga odpelje v spalnico (opis Sulejmana, str. 51)

- Ko bodo fantje (tudi Avari) naredili šolo in prestali izpite, bodo posvečeni v fedaije- fedai je izmailec, ki se je pripravil žrtvovati na ukaz vrhovnega poglavarja. Če pri tem pogine, postane mučenec, če pa izvrši težavno nalogo in ostane živ, napreduje v daija.
- Učenci: Jesuf, Džafar, Afan, Mahmud, Naim, Halfa (str. 53)
- Ibn Tahair (Avari) sprašuje Sulejmana in Jesufa o Seidunu. Povesta mu, da je Seiduna sveti mož ter da ves dan preučuje koran, moli in piše nauke in zapovedi.

- 'telovadbo' je vodil fante dai Abdul Malika. Bil je strog. Nekoč je nekdo pri njegovih težkih vajah že umrl. Tokrat so morali bosu plezati po kamnitem obzidju. Ibn Tahirja je bilo strah, a mu je Sulejman pomagal. Ker Sulejman ni bil zelo hiter, je moral zadržati dih, dokler ni padel na tla. Potem je to storil še Obeida in se je moral še bičati. Nato je moral dih zadržati še Ibn Tahir. Po plezanju so morali še hoditi po žerjavici. Kdor zaupa v Alaha, ga ne bi smelo peči. Takšne vaje so dokazale, ali znajo mladeniči premagati samega sebe.
- Nato jih je čakala molitev, kjer se je Avari, nevajen naporov, zrušil na tla.
- Abu Soraka jih je učil o nastanku islama in zgodovini izmailstva.
- (glej str. 74- Sejduna)

- Učenci so se pogovarjali o tem, kakšen je ključ, ki ga je dal Alah Seidunu in odpira vrata v raj (str.76)

- Ibn Tahir spoznava, da ima novi svet posebne, stroge in trdne zakonitosti. Moral bo pozabiti na dom in domače. (str. 78)

3. Poglavje

- Halima se je kmalu privadila novi okolici in novemu življenju
- Zmeraj je dosegla vse, kar je želela: da so jo imeli vsi radi-ljudje in živali. Celo Apama se ji je kdaj nasmehnila. Halima je tak položaj izkoriščala in postala nagajiva in trmasta. Najbolj ji je stregla Sara-bila je rojena sužnja.
- Sari je Halima poplačala s tem, da se ji je sčasoma pustila poljubljati, ko je Sara zlezla v njeno posteljo
- Sara je bila zelo ljubosumna na Halimo, ta pa jo je še nalašč delala tako

- Ko se je Halima nekega dne sprehajala po vrtu in opazovala kuščarje, sta jo zasledovala skopljenca Adi in Mustafa. Halima je začela bežati, a jo je Mustafa dohitel. Vzel jo je v roke in začela sta si jo podajati kot žogo. Halimi je postajalo to všeč. Ko je to videla Apama, je začela kričati na skopljenca. Ta dva pa sta ji kruto odgovarjala nazaj (»vešča zlovešča, krivogleda, gnusojeda,...«) Apama pa je ozmerjala tudi Halimo pred vsemi tovarišicami. Halimi je bilo žal.

- Ob večerih so deklice najraje poslušale Fatimo- vedela je veliko stvari in nikoli ni prišla v zadrego. Poznala je veliko ugank in si jih tudi sama izmišljevala. Vedela je tudi veliko pesmi in pripovedovala zgodbe. (str. 83)

- Kdaj pa kdaj so dekleta prirejale med seboj svečane gostije, na katerih se je dobro jedlo in pilo. Tedaj so skopljenci nalovili rib, Moad in Mustafa pa sta šla na ptičji lov. Tokrat je Halima prosila Mirjam, da bi šla z njima v gozd, vendar se je Mirjam zdela pot prenevarna, zato je šla z Adijem na živalski otok po perutnino in jajca..

- Halima sprašuje Adija o Seidunu: **Seiduna** je močan, strašen, mogočen gospod. Tudi v Egiptu, ko je bil čisto sam in tujec je vzbujal strah. Sultan je njegov največji sovražnik. Rad se smeje in šali. (str. 89)

- Na gostiji so deklice recitirale, plesale... Pile so vino in kmalu se jim je začelo vrteti v glavi in postale so vinjene. Pridružili so se jim tudi Asad, Adi , Moad in Mustafa.
- Halima se ves večer ni zmenila za Saro, ta pa je bila zelo ljubosumna, ker se je Halima ves večer vrtela okrog Mirjam. Sara zato plane v jok in steče stran. Halima dobi slabo vest in steče za njo, vendar ju Mirjam pokliče nazaj. Halima ji pravi, da ni nič kriva ampak da jo je Sara zapeljala. Zato pošlje Mirjam Saro v celico brez oken na koncu hodnika. Halima pa se je morala preseliti v Mirjamino spalnico, da jo bo lahko imela stalno na očeh. Halimi je bilo hudo, ker je izgubila Mirjamino naklonjenost. Toda je bila vesela, ker bo spala v isti spalnici kot Mirjam in uživala njeno bližino.
- Sčasoma je postala Mirjam zaupljivejša do Halime. Učila jo je pisanja in branja.
- Neko noč je **Mirjam** poklicala Halimo v svojo posteljo in ji začela pripovedovati zgodbo iz svojega življenja:
  - —> Njen oče je bil bogat trgovec v Alepu. Kot otrok je imela vsega dovolj in vsaka želja ji je bila izpolnjena- vendar le tiste, ki so bile izpolnjene z denarjem. Tihe, skrivne in dekliške želje pa so morale ostati globoko zakopane. Ko je umrla mati, je oče zapadel v globoko žalost. Ko so oče in njegovi trije bratje (Mirjamini polbratje) poslali ladje v deželo Frankov, so le-te uničili gusarji. Tako so čez noč postali revni. Potem pa je v mesto prišel bogat mož, žid Mojsij. Mojsij je očetu je predlagal, da mu da Mirjam, on pa bi dal očetu denar. Po dolgem pregovarjanju sinov je oče privolil. Mirjam pa ni nihče nič vprašal. (str. 99) Poročila sta se, a moža ni imela rada. Z njo se je hvalil okrog in razkrival njeno sramežljivost. Nekega dne je dobila pismo, v katerem ji je svojo ljubezen do nje razkril šejk Mohamed. Nek večer sta se zmenila, da se dobita na terasi. Objel jo je in posadil na konja in skupaj z jezdecima odjezdila. Na poti je postala njegova žena. Čez tri dni so za njim prišli polbratje, sin Mojsija in oboroženi meščani. Mojsija je zaradi vsega tega in sramu zadela kap. Mohamed in ostalih sedem

mož so se spopadli z njimi, a je zmagala premoč. Mohamed je padel (pa tudi eden od polbratov). Halima je kričala od groze. Ujeli so jo in privezali v sedlo, mrtvega Mohameda pa so privezali na konjski rep. Ko so jo pripeljali domov, so delali z njo zelo grdo. Kasneje so jo prodali kot sužnjo in tako je postala last Seiduna. Obljubil ji je, da se bo zanjo maščeval nad židi in kristjani.

- Ko se je Halima nekega dne sprehajala po vrtu, je opazila za grmovjem Saro in Mustafa, ki sta počela stvari, o katerih je navadno govorila Apama (ljubezen). Ni vedela, ali naj to pove Mirjam. A ker je Saro nekoč že izdala, bo sedaj to zamolčala in sedaj se ji je zdelo, kot da je poravnala svoj stari dolg, ki ga je imela z njo.

4. poglavje

- Ibn Tahir se je vse hitreje privajal v novi red
- Postal je strasten in goreč privrženec izmailskega nauka
- Spremenil se je tudi njegov obraz- nič več okroglih in mehkih lic, temveč je imel oster in odličen izraz. Sedaj je bil videti za deset let starejši kot preden je prišel.
- Stotnik Minučehar je fante učil v vojaških spretnostih in zemljepis
- Al Hakim je učil o navadah in življenju drugih ljudstev
- dai Ibrahim je učil dogmatiko, arabsko slovnico, Koran, algebro in ostale računske nauke
- dai Abu Soraka je fante učil o življenjepisu Našega gospoda – Sieduna (str. 107) :
- Seiduna je bil rojen pred 60 leti v Tusu. Ime mu je bilo Hasan. Njegov oče Ali je bil iz slavne arabske rodovine Saba Homairi. Oče ga je poslal v Nišapur, kjer se je spoznal s sedanjim velikim vezirjem Nizamom al Mulkom in zvezdoslovcem in matematikom Omarjem al Hajamom. Bila sta mu sošolca in sklenili so, da kdo bo prej dosegel v javnem življenju uspeh, bo pomagal ostalima dvema,

da bi s tem laže delovali za prvi nauk. Vendar se veliki vezir tega ni držal, ampak je Seiduna zvabil na sultanov dvor.

- Toda Alah ga je čuval. Zavil ga je v plašč noči in ga povedel v Egipt. Alah mu je dodelil utrdbo Alamut.
- Ibn Tahir je začel odlično pesniti. Najraje je pesnil o Abiju, Prerokovem zetu. Po svojih pesmih je zaslovel po vsem Alamutu. Pesem je Abu Sorak pokazal tudi Seidunu. (str. 109-111)
- Jesufu pesništvo ni šlo. Prepričan je bil, da ima Ibn Tahir nekje skrit vir , iz katerega črpa svojo umetnost, saj mu je pesništvo šlo zelo dobro. Kljub temu pa ga je spoštoval in bil ponosen, da je njegov prijatelj.
- Tudi Sulejman je bil rad ljubosumen na uspeh drugih, vendar je bil z Jesufom in Ibn Tahirjem nerazdružljiva trojica - vedno ju je branil.
- Najstrožja prepoved za fante, ki jo je izdal Seduna, je bila ta, da se ne bodo smeli ženiti ali se kako drugače predajati razuzdanosti. Niti pogovarjati, misliti ali sanjati niso smeli o tem. Kdor bi se spečal z žensko ali se poročil z njo, ga čaka grozna smrt. Kdor pa bo izpolnil vse ukaze, bo lahko stopil v vrtove – raj, kjer so čisti studenci, košata drevesa, cvetice, dekleta,... Ključ do rajskih vrtov je Alah dal Seidunu.
- Ob večerih je fante dajalo domotožje. Razmišljali so o življenju zunaj Alamuta, kjer je bilo vse drugače. Pogovarjali so se, kako se je kdo znašel na tem gradu:
  - Jesuf je šel na željo matere, ki živi sedaj sama in je že stara
  - Naim je šel prostovoljno (njegova vas ni daleč stran od Alamuta)
  - Obeida je bil eden od devetih otrok in nekdo je moral od doma, zato je prosil očeta, da mu da blagoslov za pot.
    - Taki pogovori so jim pomagali preko domotožja in občutja osamljenosti in odrezanosti od sveta.

- Nekega dne so na grad prišli na obisk daiji iz sosednjih trdnjav, da bi dobili od vrhovnega poglavarja navodila za nadaljnje delo. (vrnili so se četrty dan).
- Prišel je tudi Abu Ali (prvi za Seidunom). Bil je star, siv, brez zob in gubast. Učenci so ga zelo občudovali. Učitelji so mu predstavili svoje učne načrte in uspehe pri učencih. Vsi ukazi Seiduna so šli preko njega.
- Podelili so tudi letno plačo daijem, kot nagrada za delo in zvestobolj si uspešen, višji je znesek.

- glej zgodovino Alamuta str. 121
- glej naročilo od Seiduna str. 128

- 5. Poglavje
- Nekega poletja je prišel na Alamut bivši isfahanski mestni načelnik, 60-letni Abul Fazel Lumbani. Prihaja iz Raija in prinaša Seiduni pomembno novico: sultan bo s svojimi 30 000 možmi napadel Alamut. Turška konjenica je že na pohodu in bi lahko bila na gradu že isti ali pa naslednji dan. Sultan želi uničiti izmailstvo.
- Hasan (Seiduna) se je odločil, da bodo vsi ostali na gradu in da bo njegova vojska uspela uničiti konjenico. Abul Fazel mu tega ne svetuje, saj je na Alamutu premalo mož (okrog 350). Mucufer ponuja Seidunu pomoč
- Odločili so se, da bodo poslali žene in otroke k Minučehherjem in tako bo na gradu manj jedcev. Konjenico pa bodo pričakali na odprtem polju.
- Seiduna je še pred odhodom žena želel videti svoji hčeri, Hadidžo in Fatimo. Naročil je, naj Minučehherju rečejo, da jima da toliko jesti, koliko bosta s prejo zaslužili. Če ne bosta poslušni, naj ju proda kot sužnji. (tu se vidi, da Seinunu družina ne pomeni nič)

6.poglavje

- Seiduna se je odpravil v vrtove k Mirjam. Povedal ji je, da mu je nekoč Abu Nedžm Saradž povedal, da je nauk o Aliju in Mehdiju samo slepilo za množice vernikov in da je Koran proizvod zmešanih možganov. Zato ne verujejo v nič in smejo početi vse. (str.165) Ko je on (Hasan=Seiduna) Izvedel za to, je močno zbolel. Seiduna je Mirjam razkril svoj nekdanji ? načrt-ljudem je želel razkriti resnico, da je vse, v kar verujejo, zmotno. Počutil se je, da je njegova naloga na tem svetu, da razkrije ljudem resnico in odpre človeštvu oči. Vendar ga ni nihče poslušal in ljudje so imeli raje laž.
- Seiduna je Mirjam povedal, da bo vrt raj za vojake in da se morajo dekleta obnašati kot v raj. Vrtovi so izgledali tako, kot v Koranu.
- Ko je šel od Mirjam, je šel k Apami. Ta mu je povedala, da sumi, da je skopljenecem še ostalo nekaj moškosti in se smukajo okrog deklet. Apama pa se sama še vedno ne more sprijazniti, da je stara.
- Ko je prišla Mirjam v spalnico, je legla k Halimi in ji zaupala, da bo sultan napadel Alamut. Tega ji sicer ne bi smela povedati.

7. poglavje

- Fante so čakali izpiti za posvetitev v fedaije. Minučehar je pokazal, kako so spretni v bajevanju. Izkazali so se v bojnih veščinah, pri tem pa jih je opazoval tudi Abu Ali in jih tudi pohvalil. Na koncu so morali še zadržati dih. Najdlje je zdržal Ibn Tahir.
- Imeli so tudi izpit iz zgodovine izmailstva, življenjepisa, slovnice, računovodstva, pesništva in dogmatike-Ibn Tahir se je tu zelo izkazal.
- Med tem časom je Hasan (Seiduna) prejel dve sporočili (preko goloba, ki je imel sporočilo privezano okrog noge), da je sosednji trdnjavi Rudbar in Zur Gumbadan že napadla sultanova vojska. Poveljniki teh trdnjav niso vedeli kaj storiti, zato so za pomoč in nasvet prosili Hasana. Pisal mu je tudi Husein Alkeini, ki ne ve, kaj storiti. On bi se rad še naprej boril za trdnjavo, Hasanov sin Hosein pa želi prepustiti trdnjavo sultanovi vojski, da bi dobili prost odhod. Hasan je bil nad sinovo odločitvijo razočaran in mu pravi 'zločinski sin'. Poslal jim je sporočilo nazaj, da morajo vztrajati do konca, izdajalski sin in vsi nezadovoljneži pa morajo v okove.
- Napočil je čas posvečenja učencev v fedaije. Posvetil jih je Abu Ali in jim prebral zaobljubo, ki jo je sestavil Hasan. Fedaiji so se kasneje pogovarjali, kako to, da ni prišel k posvetitvi Seiduna in začeli so že malo dvomiti o njegovem resničnem obstoju.
- Potem so se zbrale čete in odšle na planoto pred sotesko, da pričakajo sultanove predstraže. Načelnik fedaijev je bil Abu Soraka. Toda Hasan mu je naročil, naj pazi, da fedaijev ne pobijejo, saj jih želi prihraniti za višje namene. Fedaije naj pošlje v boj, ko bo zmaga že odločena ali pa v primeru skrajne nevarnosti.
- Hasan se je zopet odpravil v vrtove za gradom k Mirjam in Apami. Naročil jima je, da morajo vrtovi izgledati kot nekaj nadzemeljskega, kot raj (ponoči). Za to bodo uporabili pisane in barvane svetilke. Dekleta morajo biti oblečena v svili, zlatu in draguljih in izgledati morajo kot rajske deklice, da bodo fedaiji verjeli, da ima on ključ do raja. Na ta dogodek je Hasan čakal 20 let. Želel je postati strašen vsem mogočnikom daleč na okoli.
- Ko je bil Hasan v svoji sobi, je premišljeval, če se ni kje zmotil pri računanju za izvedbo načrta. Zagrabil ga je strah, da mu načrt ne bi uspel. Pomislil je, da bi pobegnil in se pognal v hudournik Šah rudu. Vendar seveda tega ni storil.

8. poglavje

- Vojaki so se že postavili na svoje položaje in si postavili šotore, ter čakali na sovražnike.
- Ibn Tahir je ležal na tleh in gledal v zvezde in pri tem razmišljal, kakšen je Seiduna, zakaj se nikoli ne prikaže in začel je dvomiti, da Seiduna sploh obstaja.
- Na Alamut je prišel Buzruk Umid
- Turška konjenica je bila vse bližje. Ko so jo vojaki zagledali, so začeli lokostrelci streljati nanj. Začela se je bitka. Čez čas so se v boj pognali tudi fedaiji. Ibn Tahir se je zelo izkazal in nasprotnikom iztrgal iz rok njihovo črno zastavo. —> Zmagal je alamutov red- izmailci so premagali Turke. Pri Turkih je padel poveljnik + 12 mož in 36 ranjencev, ostali pa so se razbežali, a so jih izmailci zasledovali in pobili. Pod gričem so izkopali jamo, kamor so pometali mrtve sovražnike. Izmailcev je padlo 26. Hasan je bil z bitko svojih vojakov izredno zadovoljen.
- Za ranjene vojake je poskrbel Grk, ki je bil odličen zdravnik. Pomagali so mu tudi fedaiji. Hasan ranjenih Turkov ni dal ubiti ampak je naročil, naj jih zdravniki lepo pozdravijo, ker jih je potreboval za talce.
- Vojaki, poveljniki in poglavarji so si razdelili plen, fedaiji pa niso dobili ničesar, saj zanje pomeni milost, da so se sploh smeli boriti. Ves čas pa so alamutski in Mucuferjevi ljudje praznovali zmago. Fedaiji niso bili na 'zabavi', temveč so se pogovarjali na strehi.

9. poglavje

- Deklice v vrtu so pod vodstvom Apame in Mirjam delale barvne lučke in lampijone. Povedali sta jim, da bodo dobile obisk in da se morajo vesti, kot da so v raju, drugače bodo morale umreti. Ne smejo izdati, kdo v resnici so. Zdaj niso več navadne deklice, temveč hurije. Deklice je bilo na začetku strah, a kasneje se jim je zdelo vse to zabavno. Mirjam je peljala deklice v posebno sobo, kjer si je vsaka izbrala eno izmed bogatih in krasnih oblek in nakit.
- Hasan je k sebi poklical Buzuka Umida in Abu Alija, da ju seznaniti s svojo oporoko. Prišel naj bi tudi Husein Alkeini, vendar v tako kratkem času ni mogel priti iz Kuzistana. (S sinom ni želel imeti nobenih opravkov pri oporoki, ampak želi zapustiti svoje nasledstvo nekomu, ki je pameten in sposoben. Svojega sina ni maral, ker njega ni zanimal Koran in ni mu bilo mar za očetove bitke, ki jih je preživel. (str. 221). Zato je sina izročil Huseinu Alkeiniju.) Povedal jima je, da potrebuje vernike, ki bodo hrepeneli po smrti in jo iskali in tako verjeli, da bodo prišli v raj. Tako se bodo tudi dobro vojskovali. (str. 224) Hasan želi, da postane Alamut tako močen, da bo kljuboval vsakemu sovražniku in če bo treba, celemu svetu. Postane naj vrhovni nadzorni svet na planetu. Vsem tem načrtu Buzuk Umid in Abu Ali nista verjela. (str. 225!) Hasan jima je pokazal kjuč do raja: indijska konoplja ali hašiš. Hasan je povedal, da je tudi sam nekoč pojedel kroglico, za katero je najprej mislil, da je sladkor. V teh kroglicah pa je bil hašiš-mamilo, od katerega lahko postaneš odvisen in potem lahko umreš, če ga ne dobiš. Ko jo je pojedel, se mu je začelo vrteti in videl je pisane stene in slike, kako so se vrtele. Ni vedel, kaj se dogaja z njim. Pokazal jima je tudi vrtove in povedal, kaj namerava storiti: fantom bo dal kroglico hašiša in bodo zaspali. Med tem časom jih bodo ponesli v vrtove in ko se bodo zbudili, bodo mislili, da so res v raju in da ima Hasan ključ od rajskih vrat.
- Hasan se je odločil, da bo v raj poslal najprej tri fedaije: Ibn Tahirja, Sulejmana in Jesufa. Oni so se v bitki najbolj izkazali.
- Buzruk Umidu se je spomnil, da je nekoč nameraval poslati svojega sina Mohameda na Alamut, a sedaj se je odločil, da ga bo raje poslal v Egipt ali Sirijo. To mu je napisal tudi v pismo in mu ga poslal.
- Na koncu so se vsi trije, Hasan, Buzuk Umid in Abu Ali, preoblekli kot kralji in odšli v vrtove. (nadaljuje 10. pogl.)

10. poglavje

- Deklice so se pripravljale na sprejem Seiduna. Ta jim je naročil, kako naj se obašajo pred možmi, ki bodo prišli v vrtove. Določil je, da bo Sulejman dobil Fatimo, Jesuf Sulejko in Ibn Tahir dobi Mirjam. Mirjam se te naloge ni veslila, vendar jo je morala sprejeti. Vsaka si je izbrala še 7 deklic in skupaj bodo sprejele fedaije.
- Hasan je dal naročila še skopljencu Adiju, ki bo moral s svojimi možmi pripeljati omamljene in speče fedaije v vrtove. Če se bo kdo slučajno zbudil, ga mora ubiti. (str. 242)
- Abu Ali in Buzruk Umid se pogovarjata v sobi o Hasanovem načrtu, ki se jima zdi blazen in se ne strinjata najbolj z njim.
- Hasan je k sebi poklical Jesufa, Ibn Tahirja in Sulejmana. Povedal jim je, da jih bo poslal v raj. Dal jim je kroglice s hašišem. Padli so v spanec in skopljenci so jih odnesli v vrtove.

11. poglavje

- Deklice so čakale na fedaije, vsaka v svojem delu. Prostori so bili ločeni s prekopi. Pogovarjale so se, v katero se bo kdo zaljubil. Mirjam pa je bila s svojimi mislimi daleč od njih, saj jo je spoznanje, da je Hasan ne ljubi več, zelo prizadelo. Bilo ji je hudo, da je Hasanu samo sredstvo, s katerim želi on doseči nek cilj.
- Hasan pripoveduje Buzruk Umidu in Abu Aliju, zakaj in od kdaj imajo Hasana za preroka. (glej str. 263):
- Nekega dne se je vkrcal na frankovsko ladjo, ki naj bi plula proti Siriji. A je videl, da plujejo proti zahodu ob afriški obali. Od kalija je že prej dobil nekaj zlatnikov in nekaj od teh jih je sedaj ponudil poveljniku, če zaobrne ladjo in ga izkrca na obali Sirije. Za izgovor za drugačno pot pa bi lahko imel neurje, ki je bilo vse huje. Poveljnik ladje je bil takoj za to. Potnike je bilo strah na ladji in so molil, saj je bilo grozno neurje. Hasan pa je bil miren in vsi so se čudili njegovi mirnosti. Potnikom je rekel, da mu je Alah sporočil, da bo vse v redu in da bodo pristali na obali Sirije. Ko so videli, da je bilo ras tako, so ga imeli za preroka.
- V paviljonu (vrtu) se je prvi prebudil Sulejman. Deklice so občudovale njegovo mlado in lepo telo in lepoto. Sulejman je najprej mislil, da sanja. Počasi se je počutil domače in je verjel, da je v raju in da ima Seiduna ključ od njegovih vrat. Vse deklice so se zaljubile vanj, celo Halima, ki je bila ves čas zadržana in se je skrivala za hrbti ostalih deklic. Všeč jim je bila njegova odkritosrčnost, veseli smeh, samozavestno pripovedovanje in drznost. Sestavile so mu pesem. Halima je bila zelo zadržana, a je bila Sulejmanu najbolj ljubka in sladka. Ponudile so mu jesti in piti vino, kot jim je bilo naročeno. Počasi je Sulejman že postal pijan. Ko je rog 3-krat zatrobil, so mu dekleta morala dati kroglico, da ga bodo lahko odnesli nazaj v grad. Še prej je Halimi vzel zapestnico kot za dokaz in spomin. Čeprav je videla, kaj je storil, ga ni zatožila, saj ga je zelo ljubila.
- Med tem časom Abu Ali iz pogovora s Hasanom (Seiduno) ugotovi, kaj si želi Hasan: želi biti na zemlji tisto, kar je Alah v nebesih.
- Zbudil se je tudi Jesuf. Povedal jim je, kaj je sanjal in bil prepričan, da je res v raju. Sestavile so pesem o Sulejki in Jesufu. Sulejka je hotela biti ves čas pri njem.
- Glej str. 296

12. poglavje

- Iz globokega spanca se je v vrtu prebudil tudi Ibn Tahir. Hotel si je ogledati vrtove, saj sprva ni verjel da je res v rajju. Mislil je, da sanja. Bil je v dvomih o rajju, ker je vse izgledalo preveč zemeljsko. Z ženskami se ni želel kopati. Zaljubil se je v Mirjam in ona je to čutila. Ibn Tahir se je zavedal, da ljubi prvikrat. Zaželel si je, da bi bila malo sama, zato so morale ostale deklice oditi v sobe. Tudi Mirjam je bil všeč. Ibn Tahir se je močno zaljubil vanjo. Toda kmalu je prišel čas, ko mu je Mirjam morala dati v pijačo kroglico. Ko jo je pojedel, je začel padati v spanec in sanje. Mirjam je rekel, naj ga pod srcem ugrizne, da bo imel spomin. To je tudi storila.
- Med obiskom Ibn Tahirja je šla Apama do Hasana in mu rekla, da se Mirjam ne drži navodil in da se je Ibn Tahir zaljubil vanjo. Pravi, da je sigurna, da mu bo razkrila resnico o vrtovih. Hasan je poklical Mirjam k sebi in ta mu je povedala, da je vse v redu. Začutila je tudi ljubosumje Hasana, ker sta si bila Mirjam in Ibn Tahir zelo všeč in sta se ljubila.
- Abu Ali in Buzruk Umid sta mnenja, da je Hasan blazen s tem svojim načrtom in vrtovi. Načrtujeta, da bi ga udarila po glavi, ko bi se vrnil z vrtov in ga vrgla v hudournik Šah rud. Vendar tega ne bosta storila, saj bi ju skopljenci in verniki sigurno razkrili.
- Ko so speče fedaije skopljenci odnesli nazaj v grad, je bilo deklicam hudo in večina jih je jokalo.

13. poglavje

- Fedaiji, ki so bili v raju, so se utrujeni prebudili. Seiduna jih je prišel pogledat in povedali so mu, da so bili v raju po njegovi zaslugi. Sulejman se je zagovoril, da ima zapestnico in Seiduna mu jo je vzel. Ko so prišli med ostale fedaije, so jim začeli pripovedovati, kje so bili in kaj so počeli in doživeli. Sprva jim niso verjeli, da so bili res v raju in so se smejali. Vendar kmalu so videli, da govorijo resnico. Sulejman se jim je zdel čisto drugačen. Nanj so gledali z nezaupanjem in pravil je, da so tiste hurije samo zanj. Jesuf se mu je začel smejati in Sulejman ga je močno udaril. Začela sta se pretepati in Sulejman je mislil Jesufa ubiti, a so ga Ibn Tahir in ostali prej ustavili. Potem je Sulejman naprej pripovedoval zgodbo. Vsi so ga napeto poslušali. Nihče več ni dvomil, da so bili zares v raju. V teh treh pripovedovalcih so videli prave junake in skoraj polbogove.
- Hasan je odšel v vrtove, da bi mu deklice povedale, kako je bilo s fedaiji. Prinesel je tudi Halimino zapestnico in po njenem prestrašenem obrazu je vedel, da je njena. Če bi zapestnica Sulejmanu razkrila resnico o vrtovih, bi dal Halimo obglaviti, vendar tokrat tega ni storil. Dal ji je še eno življenje.
- Ko so dekleta sedela ob ribniku in se pogovarjala o minuli noči, je Halima le razmišljala o Sulejmanu. Zaljubila se je vanj.
- Ponoči Ibn Tahir ni mogel spati. Šel je do Naima, ki je prav tako spal v njegovi spalnici. Pokazal mu je Mirjamin ugriz pod srcem, ki je počasi že izginjal. Iz voska sta naredila odtis tega ugriza, da ga bo lahko imel Ibn Tahir za spomin na Mirjam.
- Tudi Mirjam je veliko mislila na Ibn Tahirja in Hasana je prosila, naj ima usmiljenje do njega.

14. poglavje

- Abdul Malik prijezdi s 120-imi konjeniki proti utrdbi Rudbar in napade sultanovo predstražo- nekaj jih pobije, drugi se razbežijo
- Na grad Alamut so prihajali novi verniki, da bi služili Hasanu
- Stari vojaki, ki so se izkazali v bitki, so bili povišani v desetnike
- Na gradu so sprejeli nove zakone in kazni (str. 350)
- Fedaiji so dobili nove naloge. Postali so učitelji:
  - Naim je učil dogmatiko
  - Ibn Tahir je poučeval zgodovino in zemljepis
  - Jesuf in Sulejman sta učila učence za fedije v bojnih veščinah
- S turškimi ujetniki so na gradu lepo ravnali. Tiste, ki niso imeli kakšnega uda ali so bili pohabljeni pa so jih izpustili, da bi pripovedovali sultanovi vojski o Alamutu in izmailstvu.
- Zvečer so bili Jesuf, Ibn Tahir in Sulejman nemirni. Niso mogli spati. (tu se vidi, da zopet potrebujejo mamilo, hašiš). Sulejman in Jesuf sta bila napeta tudi ves dan in uteho sta našla pri učencih. Jesuf je rjovel kot lev, kadar jim ni šlo. Sulejman se je včasih norčeval iz učenčevih napak in njegov posmeh je bil za njih kot udarec z biči. Ponoči sta bila spet nemirna. Sulejman je želel k Hasanu, da bi mu ta dal kakšno nalogo in da bi potem lahko šel v raj ali pa se bo kar zadavil. Ibn Tahir mu je ta obisk odsvetoval, a Sulejman je vseeno vztrajal. Prosil je Abu Alija, da ga spusti k Hasanu, saj ima le on zdravilo zanj.
- Na grad je prišel k Hasanu sel iz Kuzistana iz Zur Gumbadana in je povedal, da je Hosein (Hasanov sin) umoril Huseina Alkeina, ki je bil velik prijatelj in pomočnik Hasana. Hasan je trešil na tla in bil zgrožen nad to novico.

15. poglavje

- Hasan je dal Ibn Tahirju nalogo, naj gre do mesta Nehavenda in tam postane učenec Al Gazala, ki je prijatelj velikega vezirja Nizama al Mulka. Ko bo Nizam al Mulk slišal, da Ibn Tahirja pošilja Al Gazal, ga bo z veseljem sprejel. Hasan mu je dal bodalo, ki je imelo zastrupljeno konico. Z njo mora zabosti velikega vezirja Nizama al Mulka v vrat, da bo umrl. Paziti pa mora, da se sam niti ne opraska s konico, ker bi to bilo že usodno. Če bo Ibn Tahir to nalogo uspešno opravil, mu je Hasan obljubil raj. Za na pot mu je dal nekaj kroglic in vsako noč mora vzeti eno, zadnjo pa, ko bo stopil pred velikega vezirja.
- Ibn Tahir se je odpravil. Oblečen je bil v črno, kakršna je barva sunitov, krivovercev. Prvi večer je prespal v krčmi in pojedel prvo kroglico.
- Nizam al Mulka ima dva cilja: zrušiti svojega tekmeca Tadž al Mulka in uničiti smrtnega sovražnika Hasana. Tako bi postal gospodar Irana.
- Ibn Tahir je zlahka prišel do velikega vezirja. Vzel je kroglico, ki mu je dala poguma in moči. Ko mu je izročil pismo, ki ga je napisal Hasan, ga je pičil z bodalom. Vezir je začel klicati na pomoč in prišli so možje. Tepli in brcali so Ibn Tahirja, ki se je sprva upiral, potem pa se jim je pustil in čakal na smrtonosni udarec, da bo lahko šel v raj. A slabotni vezir ga je hotel živega. Zvezali so morilca. Prebrali so pismo, v katerem je pisalo: » *Nasvidenje v peklu. Ibn Saba.*« Tako so vedeli, da Ibn Tahir prihaja z Alamuta in da ga pošilja Hasan. Veliki vezir je želel govoriti z Ibn Tahirjem. Ta mu je povedal, da je bil v vrtovih in kaj vse lepega je tam doživel in da si želi smrti, da bi šel nazaj v raj. A mu je vezir povedal, da je to verjetno Hasanova spletkina in prevara ter da je raj laž. Pravi, da so bili to sigurno vrtovi deilemskih kraljev, ki so jih zgradili za utrdbo Alamut in da so bile hurije le Hasanove sužnje in priležnice, ki jih je kupoval po vseh tržiščih Irana. Povedal mu je tudi osnovno načelo izmailstva: *Nič ni resnično, vse je dovoljeno.* Ibn Tahir mu je vse verjel in postalo mu je jasno, da je bil žrtev Mirjamine in Hasanove spletke in goljufije.

Obžaloval je, da je hotel ubiti vezirja. Ta pa mu je sedaj naročil, naj se vrne na Alamut in naj obračuna s Hasanom. Ibn Tahir se je bil pripravljen maščevati Hasanu, ker je bil slepar, se igral s srečo in življenjem ljudi in zlorabljal njihovo zaupanje. Proti jutru je veliki vezir Nizam al Muzruk umrl.

16. poglavje

- Vojska sunitov s črnimi zastavami se je približala gradu. Vso planoto in sotesko so zasedli in posuli s šotori.
- Na Alamutu je bilo vse pripravljeno za obrambo: kamenje, hlodi, kotli za kuhanje svinca, smola in olje, priprave, ki so sipale razbeljeno snov na sovražnika. Minučehar je vse to nadziral.
- Med tem si Jesuf in Sulejman želita boj. Sulejman je povedal, da ga je zadnjič prevzela slika po ubijanju in da ga je strah, da bo nekoč znorel in podivjal, če ne bo šel kmalu spet v raj.
- Halfe in Ibn Vakas (fedaija z gradu) sta morala preplezati alamutsko obzidje in pogledati, kaj počnejo sovražniki v soteski. Videla sta, da imajo pripravljene stroje za metanje kamenja in ognja. Sovražniki so začeli kmalu napadati s kamenjem.
- Na grad je prišel Abu Džafar. Pošilja ga gospodar Arslan Taš. Povedal je, da želijo Hasanu odvzeti trdnjavo Alamut, ki si jo je krivično polastil. V roku treh dneh mora Hasan izročiti Alamuta Arslanu Tašu in imeli bodo prost odhod. Drugače ga bodo imeli za sovražnika. Na poti pa je tudi vojska Nizama al Mulka, ki ne bo poznala milosti. Hasan se ne zanima za te grožnje in je rekel Abu Džafarju, naj pove svojemu gospodarju, da je Alamut pripravljen na njegov sprejem. Hasan mu je želel pokazati svojo moč s tem, da je Jesufu in Sulejmanu naročil, naj se ubijeta. Dal jima je kroglice in Jesuf je moral skočiti s stolpa v prepad. Bil je zelo vesel te naloge. Sulejman se je zabodel s sabljo v srce in umrl z nasmehom na obrazu. Verjela sta, da bosta šla v raj in te naloge sta bila vesela.

Vsi okoli so bili prevzeti od veličastne groze. Verjeli so, da je Hasan gospodar nad življenjem in smrtjo ljudi in da jih lahko pošlje v raj.

- Abu Džafar in odposlanci so povedali gospodarju Arslanu Tašu, kaj so na Alamutu videli (smrt Jesufa in Sulejmana). Vse to se mu je zdelo zelo skrivnostno. Ukazal jim je, da ne smejo o tem nikomur govoriti in povedati, saj bi se vsi ustrašili, kakšnega nasprotnika in sovražnika imajo.
- Hasan se je pogovarjal z Buzruk Umidom in Abu Alijem in povedal, da se ima za preroka. Zdel se jima je blazen, nor.

17. poglavje

- Hasan je v vrtove poslal Obeida, Džafarja in Ahmana.
- Halima je ob novici, da prihajajo fedaiji, omedlela. Bila je vsa zasanjana in zaljubljena v Sulejmana in zelo si ga je želela videti. Bila je prepričana, da bo spet prišel. Bila je trmasta in ni si dala dopovedati, da mogoče Sulejmana ne bo.
- Deklice so si morale spremeniti imena. (Halima = Safija). Sara je Halimi zaupala, da bosta Fatima in Sulejka dobili otroka.
- Hasan je dal vsem trem fedaijem, namenjenim v raj, kroglico. Obeida je ni pojedel, v obnašanju pa je oponašal ostala dva. Hotel je spremljati, kaj se bo dogajalo z vsemi tremi. Videl je, kakšno sleparstvo in laž je vse skupaj. Ko je Halima videla, da Sulejmana ni, je stekla stran in se vrgla v prepad. Gepard Ahriman jo je skušal rešiti, a je tudi sam padel v hudournik Šah rud. Deklice so opazile, da Obeida ne verjame, da je v raj. To so povedale Hasanu in ta ga je dal zadaviti.
- Tudi Mirjam ni v življenju videla več smisla . Od žalosti si je porezala žile in umrla.

- Halimino in gepardovo truplo je našel nek vojak, ko je napajal konje. Stotnik jim je naročil, naj ju pokopljejo drug ob drugem.

18. poglavje

- Izmailci so se počasi privadili na ropotanje kamenja ob stene gradu, ki ga je povzročala sultanova vojska. Ne čutijo več strahu in se celo zabavajo.
- Ibn Vakas nasledi Obeida in postane vodja oglednikov- vzpostavi stik z emirjevo vojsko. Izvedel je, da emirjeva vojska ni štela 30 tisoč mož, temveč komaj polovico in da jim primanjkuje hrane ter da moštvo že sili k odhodu.
- Med tem časom je poveljnik emirjeve vojske, Arslan Taš izvedel, da je nek izmailec (to je bil Ibn Tahir) zabodel velikega vezirja Nizama al Mulka. Ko je to izvedel, je ukazal vojski naj se umakne in pripravili so se za odhod. Na planoti ni bilo nič več šotorov.
- Hasan se je zaradi Mirjamine smrti zatekel v samoto. Vedel je, da njegov stroj še deluje, a grabi tudi po tistih, ki jim ni namenjen. Videl je, da je vse več žrtev.
- Ko je Hasan izvedel, da je Ibn Tahir izvedel svojo nalogo in ubil velikega vezirja, je naročil izmailcem, naj ga častijo kot najodličnejšega mučenca saj je bil prepričan, da je že mrtev. Naročil jim je tudi, naj v svojih molitvah imenujejo tudi Sulejmanovo in Jesufovo ime.
- Na gradu so doživeli nepričakovan obisk. Prišel je Ibn Tahir. Vsi so bili začudeni saj so mislili, da je bil mrtev. Sedaj je Ibn Tahir vedel, kakšen slepar, hladnokrvnež in goljuf je Hasan (in z njim tudi Mirjam!!) in kako manipulira z ljudmi. V Mirjam je videl vlačugo. Ibn Tahir se je hotel maščevati Hasanu in svet rešiti alamutskega zla. Do gradu ga je spremljalo 30 mož. Na poti so srečali Ibn Vakasa. Napadli so ga, ga zvezali in Ibn Tahir mu je povedal resnico o Hasanu in da je na poti, da ga ubije.

- Ko je Ibn Tahir vstopil v Hasanovo sobo, so ga zrušili na tla in zvezali. Hasanu je povedal, da ve, da je slepar in da ga želi ubiti. Hasan pa mu je razložil, zakaj je tako počel. (glej str. 438) Ibn Tahirja je prepričal, da je bilo njegovo delo pravilno. Kljub temu, da ga je prišel umoriti, ga je Hasan odvezal in rekel, da je prost. Od sedaj naprej je le Avani, ki se vzpenja na Al Araf. Al Araf je gora, ki loči raj od pekla. Sem spadajo tisti, ki ne smejo v raj, pekla pa si niso zaslužili. Je meja med dobrim in zlem. Je prispodoba za stališče vseh tistih, ki so se jim odprle oči in ki imajo pogum, da po svojem spoznanju tudi ravnajo. Ibn Tahir se mu je začel opravičevati. Hasan je Ibn Tahirja objel in rekel: *'Sin moj... Moje staro srce te je veselo'* Ko je Ibn Tahir izvedel, da je Mirjam umrla, mu je bilo hudo. Še vedno jo je ljubil. Še preden je odšel, je Ibn Tahir želel še enkrat pogledati v vrtove. S Hasanom sta šla na vrh stolpa. Nato je odjezdil z gradu in svet se mu je zdel nov in prerojen. Kot da bi šele sedaj spregledal. Fedai Ibn Tahir je bil mrtev in rodil se je filozof Avani. Šel je v Indijo.

19. poglavje

- Sedaj, ko je veliki vezir mrtev, ga nasledi Tadž al Mulk, ki je Hasanov prijatelj. Za prestolonaslednika je novi vezir razglasil 4-letnega Mohameda.
- Hasan je zahteval od sultana v Bagdadu, da vrne izmailcem vse gradove in utrdbe, ki so jih imeli, preden je proti njim nastopil veliki vezir. Za porušene pa mora sultan plačati odškodnino. To je zapisal sultanu v pismo, ki ga je moral nesti Halfa.
- Ko je sultan dobil pismo, je bil besen in s sabljo je razsekal Halfa. Hasanu je nazaj napisal, naj zapusti utrdbe, ki si jih je nezakonito polastil, drugače bodo vsi izmailci z ženami in otroki vred iztrebljeni. Hasana pa da bo doletela najhujša kazen. To pismo je moral Hasanu nesti Halef iz Ganze. Ko je prišel na grad, je Hasan skopljenecem ukazal, naj ga pripeljejo k njemu. Ker Halef ni hotel povedati, kaj se je zgodilo s Halfom, ga je želel dati na mučilne naprave in Halef je takoj povedal, da ga je sultan ubil. Nato se je Hasan domislil načrta. Zdravniku Grku je naročil, naj naredi Džafarja takšnega, kakršen je Halfa., Omarjev sin. Džafar je nalogo z veseljem sprejel, saj mu je bil obljubljen raj. Natančno je moral poslušati Halefa, kako govori, kakšne so njegove kretnje, življenje, ... Grk je Džafarju urezal enake rane, kot jih je imel na telesu Halef. Naredil mu je prav takšno frizuro, brado in prilepil brke. Ko je Halef ugotovil, kaj namerava storiti Hasan, se je začel upirati in je napadel zdravnika in ta je napravil Džafarju rano na obrazu.
- Džafar je šel na pot, čisto podoben Halefu. Hasan mu je za na pot dal nekaj kroglic za vsak večer, zadnjo pa mora vzeti, ko bo stopil pred sultana. Dal mu je zastrupljeno šilo, s katerim ga bo lahko ubil.
- V vrtovih pa je vladala žalost po Mirjamini in Halimini smrti. Mirjamino mesto je zasedla Fatima. Sulejka, Sara, Lejla, Džada in Safija so bile noseče.

- Na grad so pripeljali Hasanovega sina Hoseina, ki je ubil očetovega dobrega prijatelja in pomočnika Huseina Alkeinija.. Vklenjenega so peljali k Hasanu. Ta mu je povedal, da ga bo doletela huda kazen za njegov zločin, čeprav mu je sin. Ravnal se je po svojih zakonih in bil obsojen na smrt- najprej mu bodo odsekali desnico potem pa še glavo. Hosein ni hotel prositi za pomilostitev.

20. poglavje

- Zunaj na terasi so izvršili sodbo Hoseina in mu odsekali desnico in glavo. S tem je dokazano, da Hasan ne pozna izjem.
- Džafar (preurejen v Halefa) je bil na poti v Bagdad k sultanu. Tam je prispel 18. 11. 1092. Preden je prišel do sultana je pojedel kroglico, ki mu je dala poguma. Zabodel ga je s pisalom in že v istem trenutku je emir Džafarja ubil s sabljo. Sultan mu je snel brke in videl, da to ni v resnici Halef. Ko je videl na tleh pisalo, se je spomnil, kako je bil ubit veliki vezir in vedel je, da bo njega doletela ista usoda. Strah ga je bilo, da bo umrl. Hitro je prišel zdravnik in mu rano izžgal. Toda kljub temu je umrl. Iran je izgubil svojega najmočnejšega vladarja.
- Začela se je borba med Mohamedom in Barkiarokom za prestolonasledstvo. Sultanja in Tadž al Mulk sta bila v premoči in Mohamed je postal sultan. Barkiarok je bil za nekaj dni prepozen. Prek Mucuferja je poiskal stik z izmailci in Hasanom.

21. poglavje

- Vest o smrti sultana je Maleka šaha je bila za izmailce pravi praznik.
- Na Alamut so prihajali novi verniki. Počasi jih je bilo že preveč in Abu Soraka je obdržal le najboljše, ostale pa je pošiljal domov.
- Na grad je prišel Abul Fazel Lumbani iz Raija. Povedal je, da namerava Barkiarok udariti s vso svojo vojsko proti Isfahanu in odstaviti Mohameda. Za pomoč in podporo je prosil Mucuferja. Hasan se je odločil, da mu bodo pomagali in varovali hrbet, ko bo napadel proti Isfahanu, a bo moral Barkiarok podpisati, da če uspe, ne bo napadel izmailskih gradov in njegovih pristašev. Od njega prav tako zahteva letni davek za podporo. Barkiarok je to sprejel.
- Barkiarokova in Tadž al Mulkova vojska se spopadeta. Tadž al Mulk je poražen, ujet in obglavljen.
- V Iranu se vrstijo upori in vse hujši so bili boji med posameznimi oblastniki.
- Hasan na Alamutu zbere vse poglavarje svojih utrdb in povabi svoje prijatelje in somišljenike. Mucuferja vpraša po svojih hčerkah in ta ju pohvali. Hasan je rekel, naj ju da v zakon, ko bo našel primerne snubca. Vse, ki je povabil, je lepo pozdravil. Potem so skupaj sklenili, da bodo pretrgali stike s Kairom in razglasili neodvisnost države izmailcev. Hasana so proglasili za ustanovitelja in vrhovnega poglavarja nove vladavine, ki ima sedež kot do zdaj na Alamutu. Hasan je imenoval za svoja namestnika Abu Alija, ki je za zunanje vodstvo in Buzruk Umida, ki je za notranje vodstvo. Naročil je svojim možem, naj zavzamejo in osvojijo trdnjave, ki bi izmailski državi prišle prav. Hasan želi postati vladar Irana. Vsi so navdušeni nad tem, da je Alamut postala samostojna vladavina.
- Hasan se zapre v svojo sobo in pred svetom in še zadnjič poslovi od daijev. (glej str. 490). Hasan pravi: » *Človek, ki je izpolnil veliko nalogo, zaživi šele takrat, ko umre. Za ljudi bom umrl, da bi zaživel.*«